

Arrest

nr. 68 631 van 18 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2008 diende verzoeker een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische instanties.

Op 24 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 2 maart 2010 nam de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Dit beroep werd door de Raad verworpen op 28 mei 2010 bij arrest nr. 44 129.

Op 2 juli 2010 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 november 2010 diende verzoeker ook nog een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

De aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden op 22 december 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

Op 23 december 2010 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ter kennis gebracht. Deze beslissing werd echter op 29 december 2010 ingetrokken.

Op 19 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Op diezelfde dag gaf de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid instructie aan de burgemeester om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen.

Op 11 augustus 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid wordt aan (...), het bevel gegeven om uiterlijk op 11/09/2011

het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing :

beslissing 19/07/2011 : De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 01/06/2010.“

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op.

Zij stelt dat er *in casu* sprake is van een herhaald bevel, daar reeds aan verzoeker op 17 september 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht.

Verwerende partij kan niet worden gevolgd. Zo er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht op 17 september 2011, dan dateert dit bevel hoe dan ook van na de bestreden beslissing, zodat het bestreden bevel van 11 augustus 2011 in dergelijk geval geen herhaald bevel kan zijn.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Schending van de art. 2 en 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd: beslissing 19.07.2011: 'De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (Art. 7alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 01.06.2010'

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering.

Dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat verzoeker alhier in het huwelijk zal treden met mevr. B.N. (...), met de Deense nationaliteit i.e. een onderdaan van de Europese Unie.

Dat verzoeker zijn toekomstige echtgenoot al reeds bij dezelfde gemeentelijke diensten een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft verzocht dd. 17.02.- en dd. 18.08.2011 op hetzelfde adres alwaar verzoeker zijn wettelijke woonplaats heeft (bijlagen 3 en 4).

Dat verzoeker thans één gezinshouden vormt met zijn toekomstige echtgenote (bijlagen 2).

Dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M — bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven — resorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is.

Er zijn in casu concrete aanwijzingen dat de repatriëring van verzoeker een schending zou uitmaken van zijn fundamentele rechten zoals omschreven in de artt. 3 en 8 EVRM.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7681, R.v.St., 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, R.v.St. 23.11.1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Dat men voorts in de situatie van verzoeker normalerwijze dan ook geen bijlage 13 aflevert.

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hogervermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht

In casu werd geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker's toekomstige echtgenote mevr. B.N.(...) al reeds aangifte heeft gedaan om zich alhier te vestigen.

Dat verzoeker de intentie bezit om alhier in het huwelijk te treden met laatstgenoemde en zich alhier te herenigen met zijn echtgenote door artikel 40bis Vreemdelingenwet.

Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS L.P. en BOES. M., Administratief recht. Leuven. ACCO. 1990, 31)'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30september 1980, R.W., 1981-1982, 36, met noot LAMBRECHTS, W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS. nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 2 1.094. 17 april 1981) komt met

Met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS. nr. 24.651, 18september 1984, R.W., 1984-1985, 946) —(LAMBRECHTS. W., Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing is veel te algemeen en bijgevolg komt men tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook een onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip

‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name naar artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegelaten, alsook dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en dat hem tevens ook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij in België in het huwelijk zal treden met een Deense onderdaan waarmee hij nu reeds een gezin vormt en daaruit een schending van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht (en van de artikelen 8 en 3 van het EVRM) afleidt, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn voornemen om te huwen met een Deense onderdaan die in België verblijft kenbaar heeft gemaakt. Aan de verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met verzoekers beweerde relatie aangezien ze hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Bovendien dient vastgesteld te worden dat verzoeker zijn bewering niet staakt. Het loutere feit dat een Deense onderdaan zich bij de gemeente laat inschrijven op het adres van verzoeker, bewijst geenszins dat hij met deze persoon een relatie heeft en toont ook niet aan dat er een huwelijksvoornemen zou bestaan. Voorts dient er ook op gewezen te worden dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Zoals reeds aangegeven, is er in het administratief dossier van de verwerende partij geen enkele indicatie terug te vinden van een vermeend gezinsleven of een huwelijksvoornemen.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van de aangevoerde bepalingen aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU